

?Montserrat Mestres, l'ètica de la responsabilitat

Il·lustració: Maria Picassó.

D'entre les manresanes conegudes hi ha, sens dubte, Montserrat Mestres i Angla. I això perquè ha abocat a l'Ajuntament de la ciutat més de quaranta anys. Hi ha fet de tot des que hi començà com a càrrec de confiança, una joveníssima secretària de l'alcalde Cornet, aleshores que el país recuperava la democràcia municipal. Després ha exercit el gruix del temps com a tècnica de serveis socials, però tots recordem també el seu pas com a regidora, en el tercer govern tripartit de Jordi Valls. El cas és que entre una cosa i l'altra, a finals d'aquest mes de setembre la dona es jubila com a cap de servei d'Acció i Cohesió Social -que vol dir responsable de Serveis socials, Sanitat i Habitatge, i també Barris, i els programes transversals de Gent Gran, Joventut, Dona, LGTBI+, Cooperació i Nova Ciutadania. Poca broma! Tot plegat, una trajectòria fecunda que comença l'any 1956, d'ençà que va néixer i créixer en un pis del carrer del Born. Filla del pintor

Manel Mestres i de Mercè Angla -una activista vocacional compromesa amb el seu entorn de parròquia, barri o ciutat-, la Montse afegirà a l'exemple dels pares el dels quatre germans, acumulant un compendi d'ètica i fins d'estètica entre el Quico i el Lluís -més grans- i el Jordi i el Jaume. Els aprenentatges més formals vingueren de les Dominiques, amb un darrer envernissat acadèmic al Peguera. Amb tot aquest bagatge, ella es plantejava ser -i ho hagués fet bé!- dissenyadora d'interiors, però a darrera hora va triar estudiar Treball Social, a l'escola Torras i Bages. I és que la Montse, que havia deixat el cau dels escoltes, encarrilada per l'assistenta de Càritas Teresa Codinach va començar a acollir directament canalla d'algunes famílies "poc afavorides", que aleshores se'n deia. Un repte entomat amb Dolors Terra i la seva cosina, Rosa Pintó. Allò de l'ètica de la responsabilitat: sempre provar de canviar les coses, per poc que es pugui i tan enllà com sigui possible. Cal dir que aquest ha estat el seu programa polític? Treballant pel bé comú, i sempre des del servei públic: combinant assistència i gestió. Trinxera i despatx. Defensant la condició de dona. I assumint críticament totes les contradiccions que en el camí apareixen, és clar. Perquè la seva vida ha estat un riu amb molt diversos meandres -la militància política en el socialisme, aquell brevíssim primer matrimoni, la maternitat amb Francesc Padullés i fins en el paper d'àvia- i de cada episodi n'ha fet descoberta i aprenentatge, rere aquests ulls grossos amb què qüestiona la realitat però que, també, la celebra. I és que, lleial i pencaire, amb la seva tossuderia ara fa vint anys obtenia la llicenciatura en Antropologia o, tot seguit, s'enfrontava a un càncer i en sortia airosa. «Tot això és aigua passada», mormola discreta, mentre encara dubta de l'oportunitat d'aparèixer en aquesta secció. I és aleshores que us parla del futur, somiant en tot allò que voldria fer, bo i jubilada. Una llista de coses tan llarga que és clar que no se l'acabarà... potser perquè no té altre objectiu que el de continuar activa, com sempre, i fins allà on pugui.